

BOGDÁN LÁSZLÓ

Valóban, mi lesz velünk?

RICARDO REIS TAHITI FEKETE FÜZETÉBŐL

Lídiának, hát mégis kinek?

19. Az én otthonom

*A veszélyeket újraélem
és újra megúszom, remélem.
Elmúlik a láz.*

*Felépülök februárra,
a havat hiába várva.
Az Isten vigyáz.*

*Vigyázott az Urubamba
völgyében is, gonosz, bamba
inka istenek,*

*sem veszejthettek el. Védett.
Tibetben is segítséget
nyújtott. A sziget*

*sem uralkodhatott rajtam,
velem volt mindig a bajban
A londoni köd*

*sem rabolhatott el. Óvott.
Erdélyben is oltalmazott.
Vörös ördögök*

*is hiába igyekeztek,
angyalai védelmeztek,
még Drakula sem*

tudta a vérünket venni,
ő sem tudott semmit tenni,
védett Istenem.

Nemcsak engem, Lídiát is.
Hálaimát mondok máris.
Halálkörökön

túl rejtőzött észrevétlen,
a szó- és a sorközökben.
Földre szállt öröm.

„Én Istenem, adjál szállást,
mert meguntam a járkálást!...” –
énekelte a lány

„A járkálást, a bujdosást,
idegen földön a lakást.”
Titok és talány

rejtőzött az énekében.
Többször hallottuk. Most értem
Transsylvania

is tovatúnt. Őszi ködök
rejtik. A dal szíven ütött,
végül is nekem

volt-e otthonom valaha?
Az én otthonom Lídia.
És a szerelem.

30. A kék háromszögek

Elnézegetem mostanában a kék háromszögeket,
kirakom a mangófa alá, villóznak a napsütésben.
Püthagorász szerint a jó indulat,
a jó szándék, a béke jelképei,
de ezt nem tudták a mérhetetlen vének,

vagy ha mégis, nem törődtek vele,
nem vették figyelembe,
nem érdekelték őket jó szándékaink.
S háromszög ide, a béke jelképe oda,
szinte elbántak velünk.
Kissé megfakultak az akkori viharban,
az eső is alaposan eláztatta őket,
de azért reményt keltően villognak,
az Adria azúriját idézik,
a kék barlangok csodálatos kékségét.
Lovecraftnak is feltűntek,
ahogy csillag alakban raktam ki őket
és a kultúrák különbözőségéről elmélkedett.
„Másképpen szocializálódtak – motyogta. –
Lehet, hogy nem is észlelték őket.
Ők másképpen érzékelik a világot.
Lehet, hogy nem is látják a színeket,
vagy ha mégis, semmit nem jelent nekik.
Lehet, hogy nem is látnak.
Legalábbis, nem úgy, ahogyan mi.
Jó lenne tudni, hogy hogyan,
de olyan keveset tudunk róluk
és most már remény sincsen rá,
hogy kapcsolatba léphessünk velük.”
„Ez nem is olyan nagy baj! –
kacagott Álvaro, akinek figyelmét
szintén feleltették balekségünk
fakult-kék szimbólumai. –
Én valahogy nem szeretném,
ha örökre álomba ringatnának,
vagy ha elragadnának a föld alá,
sötét birodalmukba.
És örülök, hogy legalább ettől
megment az Alberto fekete tükre.
És az idegenek előrelátása,
akik nagyon is jól tudták, hogy
kikkel állnak szemben
és kidolgozták a megfelelő
védekezési mechanizmusokat.
Nem szeretem, ha kísérleteznek velem,

ha akaratom megbénítják
és szeszélyeik tehetetlen bábjavá válok...”
Elhallgatott. Körénk gyűltek a többiek is.
Bámulták a napfényben villódzó háromszögeket.
„Egy még mindig a kapu fölött van. –
suttogta Lídia. – Remélhetőleg
vannak itt azért olyanok is,
akik pontosan értik a nagy Püthagorász
nemes szándékait.” – És nevetett,
úgy, olyan önfeledten,
ahogyan csak ő tud nevetni.
És én rádöbbsentem, először mégis
trillázó nevetésébe szerettem bele,
megismerkedésünk helyszínén,
a Sao Paoloi cukrászdában.

31. Újra a barlangban

Önmagam látom meztelen, a folyóban,
amint a vízesés mögött, háttal a hold arcának,
újra meg újra alábukom,
minden erőmet megfeszítve merülök le,
hogyan a tíz-tizenkét méter mély vízben,
elérjem a homokot, a folyó medrét.
Ahogy süllyedek, meglepetten tapasztalom,
hogyan a víz, megmagyarázhatatlan
titokzatos módon egyre melegebb,
már-már forró lesz és szinte éget,
amint apró bálványok után kutatva, cikázok ide-oda,
(évszázadok, talán évezredek óta várják,
hogyan valaki végre megtalálja őket!)
váratlanul megpillantom a bűvárfelszerelés nélkül úszkáló,
szintén bálványokat keresgélő, meztelen Lídiát.
Ő is észrevesz, mutogat valamerre jobb felé
és egészen közel úszva, félreérthetetlenül hív magával,
s én váratlanul látom meg a valahonnan
hátborzongatóan ismerős barlang
félelmetesen ásító, kobaltekék kapuját.

Mellette a sziklafal, mint antracit tükör,
minket mutat, amint egymás mellett úszunk,
ujjaink néha össze- összeérnek
s ilyenkor megremegünk,
mintha delejes áramütés járna át.
Gondolkodás nélkül úszunk be a barlangba,
mintha összebeszéltünk volna.
De hiszen én már jártam itt Pomareval,
döbben belém, de akkor lámpánk is volt.
Titokzatos írásjeleket láttunk a falon,
de nem volt időnk aprólékosan megvizsgálni őket,
rendületlenül úsztunk a barlang homályos mélye felé.
Most viszont a sötétség nyel magába, mint hajdan a ködök,
és váratlanul nagy, lomhatestű állatok vesznek körül,
ezeket nem láttuk akkor,
több méteres, tekerdő kigyók,
egy ilyent lőtt le Pomare.
Tudom, haladéktalanul el kellene érniük,
a homokpadon magasodó emelvényt,
az Areoik rejtélyes trónusát,
oda talán nem követhetnének a barlang rejtélyes lényei,
de mozdulni sincs erőm, körém tekeredik egy kígyó
és tehetetlenül nézem, amint egy hatalmas,
csattogó fogú ragadozó üldözni kezdi,
a homokpad felé úszó, kétségbeesett Lídiát.
Elsötétül a víz, nem látom mi történik,
verítékben úszva riadok fel,
és nem tudom, a folyó vizétől-e,
vagy mégis könnyeimtől lucskos a párna?
Lídia motyog valamit álmában, nem érteni,
és védelmet keresően húzódik közelebb hozzám.

32. Rómeó és Júlia

Álvaro volt Rómeó,
és Noah Júlia,
Pomare Lőrinc barát,
de Mirandolina

a többi szereplőket
a maorik közül
válogathatta ki,
boldogan, üdvözült

arccal, csillogó szemmel
hallgatták. „Családi
háború – magyarázta. –
Két, nem éppen baráti,

mondhatni ellenséges
család él Veronában,
s ők, ennek ellenére
szeretnek egymásba.”

És beindult a játék,
a puszta színpadon.
Mikor Rómeó meghalt,
nagy volt a fájdalom,

Júlia is követte,
kitört a sírás-rívás.
És a cselszövők ellen,
indult tetemrehívás.

Azazhogy indult volna,
de felálltak a holtak,
derűsen mosolyogtak,
hálásan meghajoltak.

Elnémult közönségünk.
Rómeó s Júlia
mégsem halt meg. „Csodát tett!
Sámán – Mirandolina! –

suttogták az öregek. –
Hatalma van. Varázsló!”
Felállott és tapsolt a
jelenlévő kormányzó.

„Csoda, lám, a teátrum! –
mondta maori nyelven. –
Nem hal meg, csak úgy tűnik,
hallhatatlan a szellem.

Hálásak lehetünk, mind,
a szép Mirandolinának.
Nélküle nem jött volna,
közénk el a varázslat!...”

A bennszülöttek tapsoltak,
dobogtattak, füttyültek,
s ott köröztek fölöttünk
a mérhetetlen vének.

„Látod, nekik is tetszett!” –
kacagott Lídia.
S színházi lázban égett,
az egész provincia.